

SZÁM.

Gusztáv.
r Dezső.
Schvartz
eresztes
Elvira és
Doehner
cz Irma
erg Mal-
rünstein
k Berta.
el Iván.
Andor.
Regina.
és Emil.
n Laura
ka, Ku-
za Anna
etrovics
n, Klein
ba Béla.
rolta és
Matle-
s Iván.
nélia és
észben).
Irma és
észben).
Spind-
észben).
yey, Ja-
n, Babi-
lolf, De-
d Dezső,
és Ella.
ktor (az
a, Vicz-

tak:
Heller?)
— A
együtt

ére ada-
eki Ele-
Lacken-
50 kr.
2 krral
»Nem-
atva.
es ada-
ácsí.

n-épület.
rsulat.

KIS LAP

BOLDOG FÉSZEK. (Lásd a 374. lapon.)

XXIV. kötet, 24. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1883 június 17-én.

K I T A S Z I T V A.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

Mikor olvastam a levelet, Károly egészen kipirulva kiáltá:

— Ugy van, minden úgy van, a mint gondoltam.

Szomoruan ráztam a fejemet.

— Tévedsz, kedves Károlyom, ha azt hiszed, hogy ebből a levélből megtudtunk valamit. Hiszen azt úgy is tudtuk, hogy finom uri gyerekruhában voltam.

— De most már egyenként tudjuk, milyen volt minden darab. Most aztán kissé vallatni fogjuk azokat, kiket te szüleidnek tartasz.

— De hogy fogunk hozzá?

— Majd ügyesen rátereljük a beszélget. Csak légy okos, én majd segíték.

Este mindnyájan együtt voltunk a vacsoránál s minden a szokott módon ment; anyám most is félig részegen könyökölt az asztalon. Károly, mint sokszor megtette, legkisebbik testvérkémmel kezdett játszani, beszélgetni, nézegette ruháskáit, aztán arról kezdett beszélni, hogy neki milyen ruhái voltak, mikor egészen kicsike volt; erről áttért arra, hogy én miképen voltam öltözve. Rögtön megértettem, hova céloz s igyekeztem nagyon ártatlan képet mutatni, mialatt így szóltam:

— Én bizony keveset emlékszem kicsiny koromra, arra meg persze nem is emlékezhetem, milyen ruhám volt, mikor még el nem raboltak; akkor még nagyon kicsike voltam. Édes apám, milyen ruha is volt rajtam, mikor elraboltak?

Atyám meghökkenve nézett rám, aztán olyan furcsa pillantással méregetett, mintha gyanuja támadt volna, hogy miért kérdezem én ezt. De csakhamar közönyösen mondá:

— Nagyon homályosan emlékszem, csak valami kék selyem köpenykéről tudok valamit.

— Az természetes, szólt Károly roppant jámbornak látszó arccal. A kis gyermeket a mama szokta öltöztetni. A mama bizonyosan emlékszik, ugy-e?

E szavakkal anyámhoz fordult, ki bámészan nézett rá és félig öntudatlan állapotban felelé:

— Már hogy emlékezném én? Hiszen soha sem láttam.

E szavakra atyám mint valami dühös tigris ugrott fel s torkon ragadta anyámat; minnyájan ijedten ugráltunk fel, azt hittük, rögtön megfojtja.

— Mit fecsegsz, asszony! kiáltá vadul. Részeg vagy, nem tudod, mit beszélsz!

Aztán felénk fordulva, fenyegető hangon mondá:

— Ti pedig takarodjatok a szobából. Veled, Gábor, majd számolok, ezt a sehonnanai pajtásodat pedig ne lássam többé a házban. Most rögtön elmenj a házamból, különben összetöröm minden csontodat!

— Igenis elmegyek, felelt Károly roppant nyugodtan.

A mint kiszalagtunk a szobából s fekvő helyünkhöz értünk, Károly azonnal összeszedte kevés holmiját, de nemcsak a magáét, hanem az enyémet is és így szólt:

— Itt most rá nem érünk beszélgetni, igyekeznünk kell kijutni a házból,

míg odabent be nem végzik a veszekedést, mert azután megint reánk kerülne a sor. Neked is velem kell jönnöd, Gábor, mert ha ez a derék Müller ur itt talál, aligha megköszönöd.

Magam is remegtem, mert láttam, mily borzasztóan nézett reám, mikor azt mondta, hogy majd számol velem. Igaz, de hova menjünk most, mikor már este van?

— Elmegyünk ide a szomszéd utczába, abba a kis kocsmába, hol már sokszor játszottunk, énekeltünk és produkáltattuk Káplárt. Tudod, a kocsmáros nagyon jó ember s szinte megszeretett minket, de még Káplárt is. Én hiszem, hogy befogad.

Kiosontunk a házból s mialatt az udvaron keresztül mentünk, a szobából még mindig rettentő veszekedést hallottunk. Nehány percz múlva ott voltunk a kis kocsmában s a gazda csakugyan megengedte, hogy a kocsiszinben szalmán fekhessünk. Meleg tavaszi éj volt, nem kellett félnünk, hogy megfázunk. Különben én most nem is gondoltam effélére, egészen meg voltam zavarodva attól, a mi történt.

A mint mind a hárman, — mert Káplár persze velünk jött, — elhelyezkedünk. Károly így szólt:

— No, én meg vagyok elégedve és remélem, most már te sem tartod bolondságnak az én beszédemet. Akit édes anyádnak tartottál, az maga mondta, hogy soha sem látott.

— De hát akkor ki vagyok én? És ha ők nem szüleim, mért kerestettek, mért fogadtak be a házukba?

— Azt egészen bizonyosan nem tudom, de gyanitom; csak hogy te megint nevetnél, ha megmondanám. Hanem azt tudom, hogy vagy semmi közük sincs hozzád, vagy csak annyi, hogy ez a gyönyörűséges Müller ur rabolt el téged szüleidtől.

Hallgattam. Az a csendes, komoly Károly nagyon élesen gondolkozott, nem tudtam czáfolni. És most már nem is akartam; kívántam, hogy igaza legyen.

— Majd később, ha jobban bebizonyíthatom, többet is mondok, szolt Károly ismét; mert én többet is tudok, vagy legalább gyanitok. De az bizonyos, hogy ez a Müller rabolt el téged; a feleségének persze nem igen volt része a dologban és így az asszony most egészen őszintén mondhatta, hogy soha sem látott téged.

— De hát kitől rabolt el? És miért fogadott magához vissza? Oh Istenem! Hiszen én ezt semmikép sem tudom megérteni! És ha mégis szüleim... én nem akarok ellenök véteni... Mit tegyek! Ha tudsz még valamit, hát szólj!

Igy töprenkedtem, egészen megzavarodva és kétségbeesve. Károly egy ideig csak nézett, aztán így szólt:

— Most hamarjában nem tehetünk okosabbat, mint hogy lefekszünk és alszunk. A mit én még tudok, azt nem mondhatom meg, mert én magam hiszem ugyan, de hát én együgyü, tudatlan fiu vagyok és ha nem volna igaz, a mit gondolok, hát csak még nagyobb bajt csinálnék vele. De az bizonyos, hogy Artur, az a kedves derék fiu veszedelemben forog és csak mi menthetjük meg. Én hát holnap megindulok hazafelé és ha igazán szereted Arturt, hát velem jösz. Ha egyszer ott leszünk náluk,

Artur mamája majd kitalálja a módját, hogy te is megtaláld igazi családot. Én meg vagyok róla győződve.

Ezzel végigfeküdt a szalmán s csakhamar elaludt. Én is lefeküdtem, de elaludni sokáig nem tudtam. Most már magam is azt kezdtem hinni, hogy itt valami gonosz titok lappang, hogy én nem vagyok ennek a Müllernek a fia; de hogy miért kerestek hát és mért ismertek el fioknak, azon hiába törtem az eszemet. Aztán megint Arturra gondoltam s szinte felbőszültem magam ellen, hogy tudok egyébre is gondolni, mint reá és jó mamájára. Hiszen mindegy, akárki vagyok én, ha örökre szegény kítaszított árva maradok is; de Arturt meg kell menteni gonosz nagybátyjától. Igaza van Károlynak, vele megyek. De nem szököm meg, holnap majd megmondom atyámnak — az az annak, akit eddig annak hittem, — hogy egy időre elmegyek. Ha nem ereszt, akkor . . . no akkor megszököm.

Már talán éjjel is mult, mikor e gondolatban végre megnyugodtam és elaludtam. Másnap már meglehetősen késő volt, mikor fölébredtem.

Károly már rég fölkelhetett, mert épen visszatérőben volt valahonnan. Elmondtam neki, mire határoztam el magamat az éjjel.

— Nagyon helyes, felelé. De az bajos lesz, hogy engedélyt kérj attól a gyönyörűséges Müller urtól. Azt ugyan hiába keresnéd.

— Mit? Miért? Hát hová lett?

— Oh, nagyon jó helyen van. Elfogták, becsukták.

Nem tudtam, szomorkodjam-e vagy örüljek; Károly pedig így szólt tovább:

— Reggel, a mint fölébredtem s kimentem az utcára, nagy zajt hallottam a Müller háza felől. Oda mentem, sok bábmész embert találtam a ház előtt. Egyiktől aztán kérdezősködtem s abból, a mit mondott, körülbelől kitaláltam, mi történt. Tudod, mikor minket kikergettek a szobából, az a Müller rettenősen dühös volt a feleségére, mert elárulta, hogy téged nem is látott kicsi korodban. Ugy látszik, nagyon csunyán civakodtak és Müller durván megverte a fecsegő részeg asszonyt, mire ez boszúból egyenesen a rendőrséghez ment és följelentette Müller urat mint tolvajt és orgazdát. Nagy csapat rendőr jelent meg, körülfogták a házat, kikutatták minden zugát és rátaláltak a sok lopott holmira. Aztán elfogták és börtönbe kísérték Müllert is, a feleségét is, meg azokat a gyönyörűséges gyerekeket is, kik a mi derék Káplárunkat tolvajságra tanították, mert ezek is benne voltak már a tolvajbandában. A házat becsukták s most rendőr áll előtte.

Sáppadozva, megdöbbenve hallgattam. Károly pedig még így szólt:

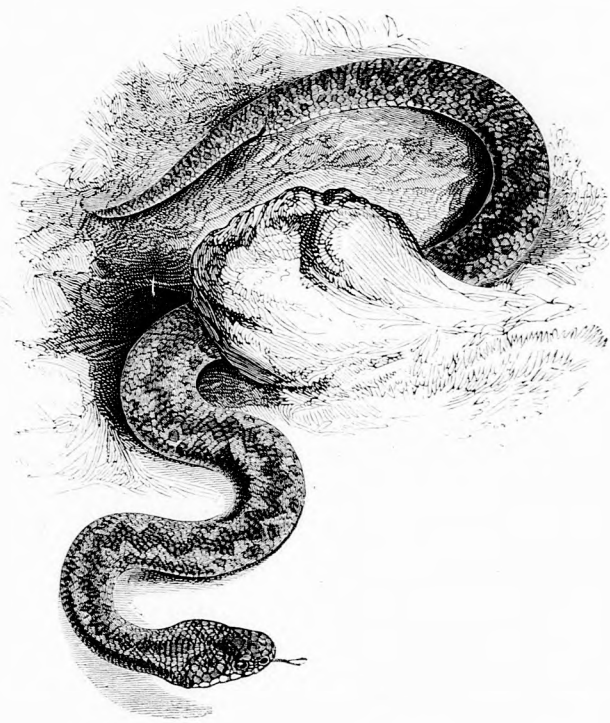
— Ezer szerencse, hogy nem maradtunk ott éjszakára. Most mi is börtönben ülnénk, mert bizony el nem hinnék, hogy nekünk nem volt részünk a tolvajságban. És talán még keresni is fognak minket, ha mi is ott laktunk. Azért hát most már ne vesztegessük az időt, hanem induljunk haza, a mi szép Magyarországnkba.

— Igen, menjünk! felelém elszántan. Megindultunk s nem sokára kint voltunk a nagy városból. Milyen fényes

reményekkel jöttem ide és milyen szomorú állapotban hagytam el ismét!

Arra nem volt pénzünk, hogy hajóra váltsunk jegyet, gyalog kellett neki indulnunk a nagy utnak és mint azelőtt, vándorkomédiás mesterséggel megkeresni kenye-

rünket. Hosszu tanácskozás után abban állapodtunk meg, hogy legokosabb lesz, ha Budapestre megyünk és ott legelőször is a jó Péter bácsival tanácskozunk. Ő tapasztalt öreg ember, utba igazít, hogy tulajdonképen mit tegyünk és legelőször

VIPERA. (Lásd a 374. lapon.)

is hol keressük Arturt és mamáját? Mert azt sem tudtuk, hol találjuk őket. Hogy Budapesten nem laknak, azt tudtam, mert mikor én ott éltem Péter bácsinál, sokat tudakozódtam utánok, de hiába.

A gyalog utazás lassu, pedig alig

vártuk, hogy ott legyünk. Ha egyik-másik városkában kissé jobb bevételünk volt, kerestünk parasztszekeret, mely épen arra ment, a merre mi igyekeztünk s mely kevés pénzért elvitt egy pár mértföldnyire; akadt néha olyan jószívü gazda is,

a ki ingyen fölvet a kocsijára, mikor megtudta, milyen messzire megyünk. De bizony gyalog is sokat kellett járnunk.

Végre mégis eljutottunk Budapestre. Itt legelső dolgunk volt Péter bácsit keresni. Bizonyosan meggyógyult, mióta elváltam tőle s ha meggyógyult, munka után is látott; a kertészeknél tehát, kiket jól ismertem, fognak róla tudni valamit. Legelőször is régi jó szomszédunk, Péter bácsi jó barátjához mentem, és kérdezősködtem. Csakugyan tudott is róla, még pedig többet és egészen mást, mint a mit vártam.

— Péter bácsit keresed? Biz' azt itt rosz helyen keresed, kedves öcsém.

— Hogyan? Csak nem történt valami baja?

— Baja? Ellenkezőleg, nagyon jóra fordult a dolga. Teljesen meggyógyult és a mult őszön elment falura egy előkelő uri nő jószágára kertésznek. Ezt pedig a kis Lizikének köszönheti.

— Lizikének? Mit csinaált a kedves kis leánya?

— Az hosszú história, kedves barátim. Hanem tudjátok mit? maradjatok itt nálam éjszakára, hiszen úgy gondolom, nem igen van fölösleges pénzetek vendégfogadóra. Remélem, pajtásod is olyan derék fiu, mint te, szívesen látlak benneteket egy pár napra. Vacsoránál majd elmondom, a mit Péter bácsitól hallottam, mielőtt innen távozott.

Természetesen nagy örömmel fogadtuk el a jó kertész meghívását s én alig vártam, hogy elvégezze dolgait és beszéljen az én kis kedvenczemről, a szegény kis néma Lizikéről. Ha már Péter bácsi-

val nem tanácskozhatunk arról, hogyan keressem meg és Arthurt anyját, legalább hallunk valami jót Lizikéről. És ha megtudom, hogy ő meg atyja hol vannak, hát elvándorlok oda, aztán majd Péter bácsi majd megsegít, hogy rátaláljak Arturékra és figyelmeztessem őket, milyen gonosz tervet forral ellenök a rozszlelkü nagybátya.

(Folytatása következik.)

BOLDOG FÉSZEK.

(Képpel a czímlapon.)

EGY fészekben három kis pinty,
Fityirinty.
Boldogabb három madárka
Sehol sincs.

Apa anyja hü szerelme
Milyen kincs!
Benne bőven részesül a
Három pinty.

A VIPERA.

(Képpel a 373. lapon.)

Mi, a kik a mérsékelt éghajlat alatt élünk, azzal dicsekedhetünk, hogy a sokféle veszedelmes fenevad és csuszó mászó állat közül, csak igen kevés tanyáz itt minálunk. A rettenetes oroszlán, a vérszomjas tigris, az oriás kigyók, krokodilusok mind messze tőlünk, a forró égő alatt élnek nagy veszedelmére az ott lakó embereknek, mi pedig csak könyvek-ből olvassuk, milyen gonosz találkozásuk esik ott az embernek e gyilkos állatokkal.

De mégis jutott nekünk is egy pár olyan kellemetlen állat, melylyel szintén jobb nem találkozni. Még pedig nemcsak a medve, farkas ilyen, hanem a csuszómászók közül is van nálunk egy veszedelmes fajta kigyó: a mérges Vipera. Többféle fajtája van nálunk is, némelyik homokos

vidéken
déken
delmes.

A
felső al
sokkal
közepén
a fog t
E töml
melyet
nájába
állat t
többsz
fogzac
hogy a
delmes
gyülik
indiai
ják s
fog a
sem. E
mutass
kat ad
ban me
mulna
által e
bátran
igen a
kik e t
tudják
erejét.

N
vipera
két lá
mindig
hátán
tebb s
oldalal
inkább
rok kö
kén, a
homok
marás
nyár
erőse

vidéken, a másik, erdős, nyirkos hegyvidéken bujkál, de mind egyformán veszedelmes, marása sokszor halált okoz.

A mérges kigyók minden fajtájának felső alkapcsában két hosszú, a többinél sokkal nagyobb foga; e fogakon belől a közepén vékony csatorna megy végig, mely a fog tövénél egy kis tömlőben végződik. E tömlőben gyülik össze a mérges nedv, melyet a kigyó, mikor mar, a fogcsatornájába és ebből a megmart ember vagy állat testébe bocsát. Ez a mérge azonban nem mindig egyformán erős és ha a kigyó többször egymásután harapott, akkor a fogzacskóból ki is fogy a méregnedv, úgy hogy a kigyó marása aztán nem is veszedelmes mindaddig, míg újra meg nem gyülik a méregnedv a fogzacskóban. Az indiai kigyóbüvölők ezt nagyon jól tudják s ezért hitetik el, hogy rajtuk nem fog a legveszedelmesebb kigyó marása sem. Hogy a kigyó veszedelmességét megmutassák, először tyukot s más állatokat adnak a kigyó elé, mely ezeket sorban megmarja s a szegény állatok ki is mulnak. De éppen a többszörös marás által elfogyott a kigyó mérge s a büvölő bátran megfogja, tudván, hogy neki nem igen árthat a kigyó. Az emberek pedig, a kik e természetes és egyszerű dolgot nem tudják, bámulják, a kigyóbüvölő csodarejét.

Nálunk legtöbb helyen a keresztés vipera található, mely ritkán hosszabb a két lábánál s igen különböző színű, de mindig rá lehet ismerni arról, hogy a hátán az alapszintől egészen eltérő sötétebb színű czikezakos szalag fut végig, oldalain pedig sötét foltok láthatók. Leginkább az erdős tájakat szereti s a bokrok közt rejtőzik: de Budapest környékén, a Rákos síkságán is található. A homoki vipera különösen veszedelmes s marása igen sokszor halálos, kivált meleg nyár idején, mikor a méregnedv legerősebb.

A vipera, mint a többi kigyó, kizárólag állatokból táplálkozik s egeret s más efféle kisebb mezei és erdei állatot ejt zsákmányul. Prédájára ráles, hirtelen ráront és megmarja; a szerencsétlen állat hiába akar menekülni, mert a mérge pár pillanat alatt megöli s ekkor a kigyó lenyeli. A kigyó soha sem rágja meg eledelet, fogai csak arra valók, hogy zsákmányát bekapja. Lenyeli szőröstül-bőröstül s mikor jóllakott, elrejtőzik és lustán heverve fekszik hetekig, néha hónapokig, míg lassan végre ismét megéhezik és újra újra zsákmányt keres.

Szerencsénkre vipera, bár sokfelé található, de sehol sincs valami nagy számmal. Azon felül félénk állat is, mely a zajra elmenekül és csak akkor támad rá az emberre, ha bántják. Szemes, ügyes ember könnyen agyon taposhatja.

ERDEI VIHAR.

(Képpel a 376—377. lapokon.)

ZUG az eső, zeng az ég,
A villám cikázik.
Kis madárka az erdőn
Ah szegényke —, ázik.

Az özike, rejtekét
Fölkeresi gyorsan,
Intve a kis cvetkét
A rengő bokorban.

Egy öreg jó anyókat
A vihar ott ére,
Nincsen kunyhó, vityilló —
A hova betérne.

Ah! De ott a fészület,
Az Ur int feléje...
Az anyóka sietve
Letérdel eléje.

Ott buzgón imádkozik,
Térdre leborúla —
S im, a felhő távozik,
A vihar elmúla.

ERDEI VÍHAR. (Lásd a 375. lapon.)

MISI HÓSTETTE.

(Beszélyke, képpel.)

ggy semmiféle tévedésbe ne ejtsek, mindjárt előre megmondom, hogy Misi nem valami vitéz katona, de még csak nem is valami afféle kis óriás, a ki híres hősi tetteket vihetett volna végbe, sőt még csak nem is játszott katonásdit, fakardja és papíresákója sem volt. Nem telt neki ilyenféle játékszerre. Nem igen tudta mi az, mikor boldog gyermekek vigan játszanak. Ő soha sem volt olyan boldog; örülnie kellett, ha volt egy falat kenyere, melylyel éhségét csillapíthatta és ha valahol kapott ajándékba valami ócska ruhát, mikor a régi már végkép leszakadozott róla. Magának kellett róla gondoskodni, mert nem volt se apja, se anyja, nem törődött ő vele a világon senki.

Mi lett volna belőle, én bizony nem tudom, de aligha jó véget ért volna, mert már veszedelmes társaságba keveredett, olyan naplopó, csavargó ficzkók közé, kik mindig csak azon törték a fejüket, hol követhetnének el valami gonoszságot. Arra pedig sok alkalom van oly nagyvárosban, mint a hol Misi élt. De szerencséjére az történt, hogy egyszer egy jószívű gyáros, kitől alamizsnát kért, megszólította, kikérdezte és aztán így szólt:

— Alamizsnát nem adok, hanem ha dolgozni akarsz, akad az én gyáramban ilyen fiunak való könnyű munka, a mit elvégezhetsz. Kapsz annyi bért, hogy megélhatsz, nem kell koldulnod.

Misi kapott rajta és másnap már ott dolgozott a gyárban. Munkája nem volt

valami nehéz mesterség, mindössze vizet, fát hordott a géphez és szaladgált ide-oda, a hová küldözték. Persze, bére is csak ehhez volt mérve, de olyan szegény árvának mégis nagy kincs volt s Misi többé nem is találkozott régi cimboráival, sőt elkerülte már őket messziről. Büszke kezdett lenni magára, mert most ő reá már nem mondhatja senki, hogy koldusgyerek. Sőt most már iskolába is járt, mert a derék gyáros az ő munkásai gyermekeinek iskolát rendezett be és oda járatta Misit is. És Misi szorgalmasan tanult s figyelemmel hallgatta a tanító bölcs oktatásait; csak most vette észre, milyen tudatlan ficzkó volt ő eddig és milyen rossz uton járt volna, ha tovább is régi pajtásaival marad.

— De most még lehet ember belőlem, gondolá magában. Ha jól viselem magamat, ha tanulok, iparkodom, válhatik belőlem olyan munkás, minők itt a többiek. Legelőször is szeretnék annyi pénzt megtakarítani, hogy tisztességes ruhát vehessek magamnak, mert most még akárki is holmi csavargó ficzkónak nézhetne.

Nem hiúságból gondolt Misi effélet, hanem mert most már borzadt attól, ha csak rágondolt is, mit visznek végbe azok a fiúk, kik eddig az ő pajtásai voltak. Volt köztük olyan is, a ki tolvajságból élt s nevetett, ha valaki azt mondta, hogy csak a becsületes emberen van igazán Isten áldása. Persze azoknak nem akadt olyan derék pártfogójuk és oktatójuk, mint Misinek; de épen ezért meg is akarta Misi becsülni magát, ezért akart még ruhájában is tisztességes lenni. Gazdálkodott tehát

és abból a néhány krajczárból, a mit naponként kapott, mindig félretett egyet, kettőt, úgy hogy lassan-lassan mégis növekedett a kincse, végre pedig annyi krajczárja volt, hogy épen egy forintra válthatta be.

Nagy volt e fölött az öröme és méltán, mert mindenki annak örülhet leginkább, a mit saját szorgalmával és takarékosságával keresett meg. Persze, az az egy forint még nem volt nagy összeg, de Misi teljesen meg volt elégedve s egy izben, amint az utcán ment, így szólt magában:

— Idővel majd lesz kettő, azután három és utoljára mégis csak lesz annyi, hogy vehetek rajta tisztességes ruhát s akkor a többi munkások a gyárban nem fogják röstelni, hogy velük együtt dolgozom.

A mint ezt gondolta, elővette zsebéből drága kincsét, a szép forintos bankót és nézegette, mikor egyszerre ott termett mellette Bertók, régi időbeli pajtása. Vagy három évvel öregebb, izmos ficzko volt, még sokkal rongyosabb Misinél. Csakhogy a míg Misi arcán szelidség tükröződött, Bertók vigyorgó arcán messziről látni lehetett a gonoszságot.

Misi szinte összerезzent, mikor Bertók hátulról vállára ütött és gunyos nevetéssel így szólt:

— De nagyon elmerültél, Misi pajtás. Ugyancsak nézegeted azt a szép bankót. Ugyan hol szerezted? Talán belesnyultál valakinek a zsebébe? Ügyes ficzko vagy, nem is tettem volna fel rólad.

Misi elvörösödött s hevesen felelé:

— Nem igaz, nem loptam, nem vagyok én tolvaj! Becsületesen kerestem, munkám béréből takarítottam meg.

— Igen? Az nagyon szép. Hát aztán mi terved van vele? Remélem, megvendégeled régi pajtásodat, ha már ilyen gazdag ember lettél.

— Sajnálom, de azt nem tehetem. Másra takarítottam, nem akarok mindig ilyen rongyos lenni. Most már dolgozom, néha egy pár krajczárt meggazdálkodom és majd szerzek magamnak tisztes ruhát is.

— Ejnye de nagy-urfinak készülsz, szólt Bertók röhögve. Bolondság az, mondom neked. Okosabb lesz ha velem jössz. Ezen a pénzen veszünk valami jó harapni valót, aztán majd ha én kerítek valahol pénzt én is megosztom veled.

— Már én többé nem megyek veletek, felelt Misi határozottan. Én becsületes ember akarok lenni, ti pedig gonosz uton jártok.

Hogy Misi ilyet mert mondani a vásott Bertóknak, az nagy vakmerőség volt. Tudhatta volna, hogy a sok gonosz ficzko közt Bertók épen a leggonoszabb, a ki már bizony akárhányszor olyat is követett el, hogy börtönt érdemelt volna. Bertóktól féltek pajtásai is, mert durva, erőszakos volt, kedvét találta abban, ha másokat bánthatott. És Misi még azt a vigyázatlanságot is elkövette, hogy drága kincsét, azt a szép bankót, még mindig ott tartotta a kezében, akkor is, mikor ellenszegült a Bertók kívánságának.

Meg is bánta hamar, hogy ott tartogatta. Mert a mint kimondta, hogy ő többé

nem megy Bertókkal és rossz pajtásaival, Bertók nagyott nevetett.

— Nem jössz? No hát akkor megyek magam, de egy kis utravalót is viszek.

Ezzel kikapta Misi kezéből a bankót és elfutott.

Szegény Misi majd kővé dermedt ijedtében, de egy pillanat múlva magához tért. Bertók után iramodott és egész erejéből kiáltozó:

— Tolvaj! Fogják meg! (Lásd a képet a 381 lapon.)

— Az utcán sok ember járt, nem messze egy rendőr is állt. Látták, a mint Bertók zsebébe dugott valamit, aztán futott, amennyire csak bírt. Többen utána eredtek, s akárhogy iparkodott is Bertók, nem menekülhetett, mert szemközt jövők feltartóztatták és pár perc múlva izmos rendőr már kezei közt tartotta. Odaérkezett Misi is és aggódva kérde:

— Megvan a pénzem? Adják vissza!

Kikutatták Bertók zsebeit, megtalálták a pénzt és vissza adták Misinek.

— No hát most már ereszszenek szabadon, kiáltá Bertók.

— Ohó, nem addig van az, felelt a rendőr. Azt hiszed, hogy a tolvaj ilyen könnyen menekül? Viszlek a börtönbe s holnap majd a bíró elé állítanak. El lehetsz rá készülve, hogy becsukat vagy három hétre.

Hiába kapálózott Bertók, az izmos rendőr elvezette. De távozáskor Bertók, még oda kiáltott Misinek:

— No megállj, ezért megfizetek neked!

Szegény Misi nagyon elszomorodva ballagott tovább. Nem a Bertók fenyege-

tésétől ijedt meg, mert hiszen mi baja eshetik? Legfeljebb egy kis dulakodás lesz köztük, melynél persze Bertók lesz a győztes, elpáholja Misit. De hát ez nem volna valami nagy baj. Egészen másvalami jutott Misinek eszébe. Azt mondta a rendőr, hogy Bertókot legalább is három hétre csukják be . . . És ennek ő, Misi az oka . . . ha ő nem üldözteti, akkor el sem fogják Bertókot. Talán nem is volt érdekes . . . talán jobb lett volna, ha csak egyszerűen utána szalad és visszakéri tőle a pénzt. És ha nem adja vissza, no's, hát akkor is inkább meg kellett volna neki bocsátani, mint olyan kemény büntetést idézni fel reá.

— Sajnálom, igazán sajnálom, szólt Misi magában . . . Pedig eszembe jutott volna, hogy nemrég tanították meg arra a szép imádságra: »Bocsásd meg vétkeinket, valamint mi is megbocsátunk az ellenünk vétetteknek.« Oh, én bizony még gonoszabb voltam mint Bertók.

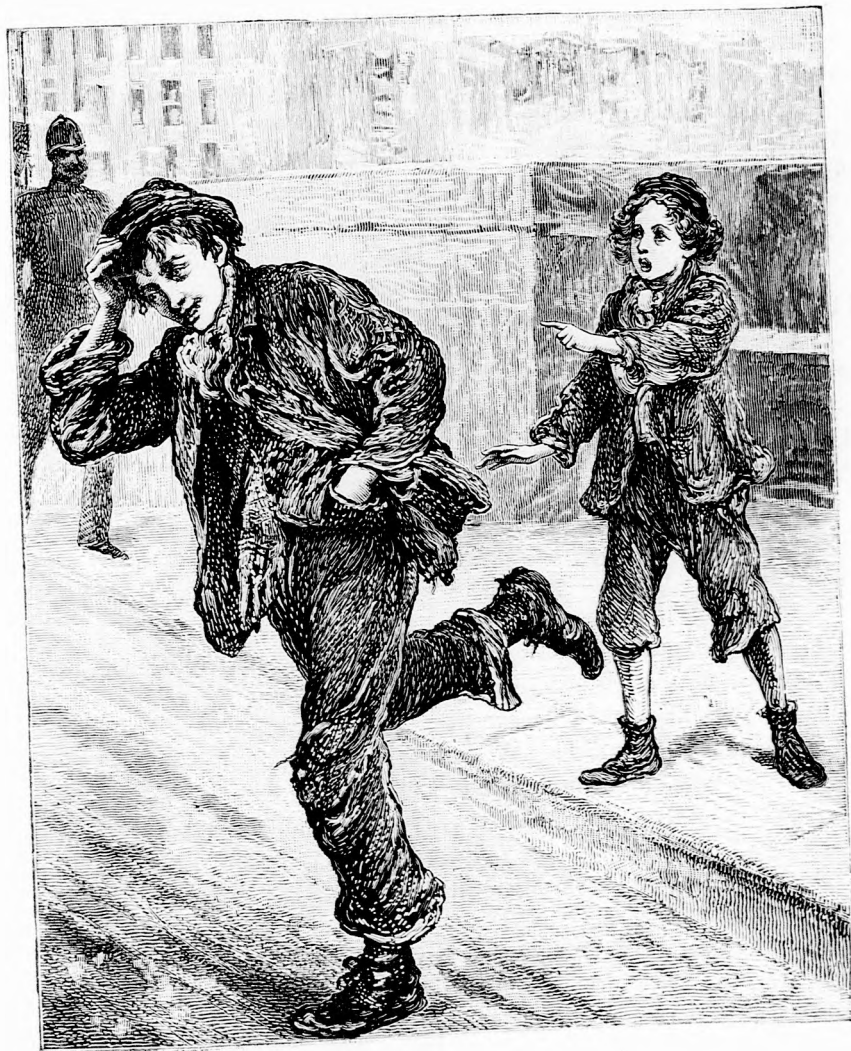
Igy tűnődött a jószívű Misi másnap meg azután is. Minduntalan eszébe jutott, hogy Bertók most börtönben ül ő miatta. El is határozta, hogy mihelyt Bertók kiszabadul, fölkeresi és megengeszteli; ezért a harmadik hét vége felé eljárt tudakozódni és egy napon végre ismét találkozott Bertókkal.

Misi ekkor már nem járt egymaga, hanem volt egy hü kutya is, melyet Morzsa névre nevezett el, mert a hűséges állatnak csak morzsa jutott a gazdája ebédjéből. Az utcán találta Misi a szegény elüzött kóbor kutyát, megsajnálta és magához vette; a kutya háladatos volt kis gazdája iránt, a világért sem távozott

volna
pihenő
az árva
van val
a ki sze

volna oldala mellől s mikor Misinek pihenő ideje volt, együtt játszogattak. És az árva kis fiúnak jól esett, hogy mégis van valaki, ha csak egy oktalan állat is, a ki szereti.

Morzsával együtt mentek hát, mikor egyszer este szembe jött Bertók. A három heti fogság nem lehetett kellemes időtöltés, mert Bertók sápadt volt; mikor pedig Misit megpillantotta, fenyegetően

TOLVAJ! FOGJÁK MEG! (Lásd a 380. lapon.)

tekintett reá. Misi azonban őszinte jószívűséggel odasietett hozzá és így szólt:

— Bertók, bocsáss meg... én nagyon sajnálom, hogy olyan rosszul jártál... lásd, én nem gondoltam, hogy ilyen bajod lesz... csakhogy nagyon megijedtem, mikor elkaptad a kezemből keservesen megtakarított pénzemet. Ne haragudjál Bertók!

— Ne haragudjam? felelé Bertók durván. De igen is haragszom és majd megfizetem még neked.

Morzsa ott állt Misi mellett és Bertók nagyot rugott rajta.

— Ne bánts, ezt a kutyát, szólt Misi kérlelő hangon. Az én kutyácskám.

— A tied? És úgy látom, nagyon szereted.

— Hogy ne? Olyan szelid, hű állat! No de most nem a kutyáról van szó... bídd meg, Bertók, én nagyon sajnálom...

— Majd fogod még jobban is sajnálni, megállj csak!

Ezzel Bertók fenyegetőleg fölemelte kezét és odább ment. Misi szomorúan nézett utána, mert igazán szerette volna megengesztelni; még azt is eltűrte volna, hogy Bertók boszúból kissé megverje, csak aztán vége legyen a haragnak. De Bertók ezt nem tette, bizonyosan valami boszút forral... ugyan min törheti a fejét?

Nem kellett sokáig várnia Misinek, másnap már megtudta.

Mint rendesen, korán reggel megjelent a gyárban és végezte dolgait. Ezalatt Morzsa, szokása szerint, ott heverészett az udvar egy zugában; tudta, hogy nem szabad sokat lábatlankodnia, mert

különben kikergetik s még gazdájának is talán baja volna miatta. Mindig csöndesen feküdt tehát és megvárta, míg délben Misi odament hozzá és együtt ebédelhettek.

Mikor elharangozták a delet, Misi most is sietett Morzsához, de nagy meglepetésére nem találta szokott helyén. Azt hitte, hogy Morzsa talán kísétált az utcára; kereste tehát, hívogatta, bejárta az egész környéket, — mind hiába, Morzsa eltűnt. Még biztatta magát Misi, hogy majd előkerül, de reménye hiú volt; Morzsa nem került elő estére sem, másnap sem, odaveszett végképen. Nagy volt a Misi szomorúsága. Ugy megsiratta Morzsát, mint valami hű jó barátot s olyan árvának, elhagyottnak érezte magát nélküle. Harmadnap pedig még nagyobb lett szomorúsága, mert ekkor Bertókkal találkozott és ez gunyosan így szólt:

— No's Misi, ugy-e mondtam, hogy fogod te jobban is sajnálni, a mit rajtam elkövettél? Gondolom, kutyád miatt vagy olyan szomorú, mi?

— Mit tudsz róla? Oh, mondd, látad talán?

— Láttam, sőt el is csaltam magammal és belefojtottam a Dunába, hahaha!

Bertók kacagva ment tovább, Misi pedig egy ideig egészen elképedve bámult utána. Hát Bertók csalta el Morzsát és megölte, ezzel állt boszút. Oh, ez már mégis csuf gonoszság! Erre már Misi szívében is felforr a harag.

— No jól van, hát majd én is visszafizetek ezért, szólt magában. Hiszen tulajdonképpen én vétettem ellene... ő elrabolta pénzemet, én visszaszereztem és ő

csak igazam engem...
tam engem...
gek. De...
Majd tud...

És...
törte a fe...
kon. Sok...
sat kigor...
Bertókna...
sem volt...
hogy ut...
végeznie...
golni ne...
tökélve,
munkás...

—
ma nem...
nyos, ho...
Bertókna...

Ad...
végre cs...
fogja Be...
megörül...
dolt, m...
mondta...
így szót...

—
akartam...
Nem, én...
megboc...

El...
nem tu...
éjjel ki...
valahán...
mindig...
hogy E...
mégis v...
legyőzt...
csátott

csak igazságosan lakolt. Mégis meg akartam engesztelni, hogy ne legyünk ellenségek. De ha ő nem akarja, ám legyen! Majd tudok én is ártani neki.

És Misi ez órától fogva folyton törte a fejét, mikép álljon boszút Bertókon. Sokáig nem igen tudott valami okosat kigondolni, már csak azért sem, mert Bertóknak még csak egy árva kutyácskája sem volt; azután meg Misi nem is ért rá, hogy utána járjon, mert reggeltől estig végeznie kellett dolgát, ezt pedig elhanyagolni nem akarta, mert szilárdul el volt tökéelve, hogy becsületes és szorgalmas munkás lesz.

— Majd akad valami alkalom, ha ma nem, hát holnap, gondolá. De az bizonyos, hogy szegény Morzsáért megfizetek Bertóknak!

Addig-addig törte ezen a fejét, míg végre csakugyan kieszelte a módját, mikép fogja Bertókon kitölteni boszuját; annyira megörült ennek, hogy még akkor is rá gondolt, mikor este rendes imádságát elmondta. De ekkor egyszerre megakadt s így szólt:

— Oh, már megint csak olyan gonosz akartam lenni, mint a milyen Bertók. Nem, én nem fogok rajta boszút állani, én megbocsátok neki.

Elhatározta, de azután még sokáig nem tudott megnyugodni benne. Egész éjjel küzködött a gonosz sugallat ellen s valahányszor szegény Morzsa jutott eszébe, mindig újra fellobbant haragja s úgy érezte, hogy Bertóknak lakolni kell. De végre mégis végbevitte a legnagyobb hőstettet: legyőzte a roszt indulatot s szívből megbocsátott ellenségének.

Mikor legelőször találkoztak ismét, Berték már messziről készült az ellenségeskedésre, de Misi nyugodtan mondá:

— Tévedsz. Én nem fogok rajtad soha boszút állani és nem is haragszom.

Bertók nagyot bámult és vállát vonogatva ment odább. De sehogysem tudott megnyugodni, érezte titkon, hogy Misi sokkal fölötte áll; Misi derék, jószívű fiú, míg őt méltán megveti mindenki. És addig addig furdafta e gondolat, míg egy napon odament Misihez és így szólt:

— Misi, én voltam mindenben hibás, bocsáss meg! És taníts meg rá, hogy én is becsületes fiú legyek.

— — — Évek multak s abban a gyárban, hol Misi mint szegény árva gyermek kezdett dolgozni, két derék ifju volt a gyáros kedvence: Misi és Bertók, egymás közt pedig elválhatatlan jó barátok lettek. És ha visszaemlékeztek a multakra, Bertók így szólt:

— Ezt a Misi hős lelkü tettének köszönhetjük.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXIV. köt. 19-dik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Balassovich Lujza, Babinetz Berta.

*

A »Kis Lap« XXIV. köt. 21-dik számában közölt rejtvenyek megfejtését utólag még beküldték: Deutsch Győző és László, Tutsek Irma, Singer Nelli és Leona, Schlésinger Jenő (az a bélyeg, melyet neved mellé a levelező lapra ütöttél, nem szolgált örömemre; olyan magyar városban, mint Győr, lehetne az a bélyeg magyar is. F. b.), Pordán Lajos, Schöffler Henrik, Weisz Manó, Steinhardt Regina, Clement Béla, Szedély Berta, Rada Károly, Deutschtstvérek, Czeisel testvérek.

Jótekonyság.

A *csángó magyarok* betelepítésére adakoztak: Rosenfeld Samu és Erzsike 50 kr. —
A már eddig kimutatott 232 frt. 62 krral

együtt 233 frt. 12 kr., mely összeg a »Nemzet« június 15-ki számában ki van mutatva.

Az *Ég áldása* legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

FOLYÓ évnegyeddal a „Kis Lap“ huszonnegyedik kötete nyer befejezést. Forgó bácsi és, hiszem, kis olvasói is örömmel és meglepedéssel tekintenek vissza a gyorsan letelt félesztendőre; a mily örömmel igyekezett Forgó bácsi a „Kis Lap“ban hetenkint új meg új élvezetet, okulást, ismeretet nyújtani kis hívei nagy seregének, ép oly szívesen fogadták a „Kis Lap“-ot mindenütt, a miről a kis olvasók folytonos szaporodása és Forgó bácsihoz intézett számos levelök eléggé tanuskodott.

De örömmel tekinthetünk vissza e kötetre azért is, mert fényesen beteljesedett a remény, melyet a mult kötet végen kifejeztem. Kis olvasóim nemes jótekonysága messze fölülhaladta várakozásomat. A szegény gyermekek kórházában a „Kis Lap“ olvasóinak **ezer forintos ágy-alapítványa** valósággá lett, sőt kis olvasóim a szükséges ezer forintnál sokkal többet küldtek be, úgy hogy két száz forintnál több jutott más jótekonny célokra: a **bölesőde** és a Bukovinából hazatért magyar véreink, a **csángók** javára is. Büszke és boldog vagyok, hogy kis olvasóim jó szívének ily fényes bizonyosságát jegyezhetem föl.

Az új évnegyeddal kezdődik a „Kis Lap“-nak immár **huszonötödik** kötete, melyről elég annyit mondanom, hogy mindenben az eddigiek nyomán fog járni. Közölni fog

„Az igazi hős“

címmel egy **hosszabb elbeszélést**, aztán minden számban kisebb **beszélyeket, szindarabot, meséket, ismeretterjesztő cikkeket** s ezekhez gondos kivitelű **rajzokat**. E kötetben, remelem, közölhetni fogom a budapesti **szegénygyermek-kórház rajzát** és leírását is, hogy kis olvasóim lássák, milyen az az emberbaráti intézmény, melynek létesítéséhez ők is oly jelentékenyen hozzájárultak. **Rejtvények, feladványok, találós mesék** s időnként **Forgó bácsi póstája** fogják kiegészíteni a „Kis Lap“ egyes számainak tartalmát.

Az új kötetnél, tudom, együtt leszünk ismét mindnyájan, azért tehát csak: a
viszontlátásig!
Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ t. előfizetőit tisztelettel kérjük, szíveskedjenek megrendeléseiket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt.	40 kr.
Félévre	2 „	80 „
Egész évre	5 „	60 „

Az előfizetések, melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok haszná-lata, a „Kis Lap“ kiadóhivatalához (Budapest, Ferenczyek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.